USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka a soudců Lenky Kaniové a Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupen JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem se sídlem Na Roudné 18, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2023, č.j. MV-121628-4/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2024, č.j. 62 A 3/2023 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) usnesením ze dne 29. 5. 2023, č. j. OAM-2608-18-/DP-2023, zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Žalobce totiž nedoložil doklad prokazující bezdlužnost ROS M BUS s.r.o., tj. společnosti, ve které vystupuje jako jednatel. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Společně s odvoláním doložil i požadovaný doklad o bezdlužnosti. Žalovaná však rozhodnutím ze dne 7. 9. 2023, č. j. MV-121628-4/SO-2023, odvolání zamítla.

[2] Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud zejména zdůraznil, že námitky žalobce, dle kterých nevěděl, o který dokument se jedná, anebo že neměl dost času na jeho získání, jsou nepřesvědčivé. Žalobce měl dostatek času a v minulosti již opakovaně o prodloužení pobytu za účelem podnikání úspěšně žádal. Celý postup včetně doložení potřebných dokumentů mu tedy byl znám. Krajský soud rovněž konstatoval, že správní orgán prvního stupně a žalovaná nepochybily, když nepřihlédly k námitce žalobce spočívající v nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života a s tím

souvisejícího prolomení zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř."). Zásadu koncentrace řízení lze prolomit pouze s ohledem na nejlepší zájem dítěte. Nepřiměřenost rozhodnutí musí být nicméně zřejmá na první pohled z okolností případu. Krajský soud uzavřel, že již z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že žalobce může řešit pobyt dlouhodobým vízem za účelem strpění pobytu, což rovněž vylučuje případný nepřiměřený dopad do jeho rodinného života.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel") napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). V ní uvedl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, jelikož se nevypořádal s argumentací ohledně postupu správních orgánů v rozporu se zásadami jejich činnosti. Dále stěžovatel namítal, že nepředložení dokladu o bezdlužnosti není podstatnou vadou žádosti, která by mohla vést k zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. Závěrem uvedl, že žalovaná nezohlednila nepřiměřenost dopadů takového zásahu a že v případě žalobce mělo dojít k prolomení zásady koncentrace řízení, a to s ohledem na nejlepší zájem (jeho) dětí.

[4] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS") při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost **je přípustná**. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně. V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[5] Ve věci stěžovatele však žádná z těchto podmínek není splněna. Kasační stížnost **je** proto **nepřijatelná**.

[6] Judikatura NSS a Ústavního soudu již podrobně vymezila *kritéria nepřezkoumatelnosti* rozsudku pro nedostatečné zdůvodnění. Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, ze kterého není patrné, jaký skutkový stav vzal orgán rozhodující ve věci za rozhodný, jakým způsobem postupoval při utváření právního závěru a proč považuje argumentaci účastníka řízení za nesprávnou (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06). V projednávané věci však krajský soud vzal v potaz všechny relevantní skutečnosti a argumenty a s těmito se dostatečně vypořádal a své závěry řádně zdůvodnil.

[7] Pokud stěžovatel namítá, že *nedoložení dokladu o bezdlužnosti nepředstavuje podstatnou vadu žádosti*, nezbývá než odkázat na judikaturu kasačního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016, ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 Azs 447/2017, či ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022). Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoli, pakliže žadatel nedoloží dokumenty taxativně vymezené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Bod e) tohoto ustanovení vyžaduje předložení „*dokladu prokazující bezdlužnost obchodní korporace, jde-li o cizince, který je členem statutárního orgánu obchodní korporace*".

[8] Co se týká námitky stěžovatele, dle které mělo dojít k *prolomení zásady koncentrace řízení*, a to z důvodu posouzení přiměřenosti dopadů s ohledem na nejlepší zájem dítěte, odkazuje v tomto NSS na rozsudek ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-..... V něm Nejvyšší správní soud stanovil, že uvedená výjimka je přípustná pouze tehdy „[...] *pokud vyplývá nepřiměřenost na první pohled či na ni mohou poukazovat zjevné okolnosti případu nebo takovou nepřiměřenost cizinec v řízení tvrdí a prokazuje (rozsudek č. j. 10 Azs 218/2021 - 44). Nelze však z této judikatury dovozovat bez dalšího povinnost správního orgánu zabývat se vždy přiměřeností dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žadatele v souvislosti s nejlepším zájmem dítěte.*" Závěry citovaného rozsudku potvrdil i Ústavní soud usnesením ze dne 31. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2413/22, ze kterého vyplývá, že v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, spadá řízení o žádosti o prodloužení povolení pobytu za účelem podnikání pod tzv. třetí kategorii řízení, tedy řízení „[...] *která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte...*" Nicméně „[...] *se zde otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější.*" Z ustálené judikatury se tedy podává, že zohledňování nejlepšího zájmu dítěte v rámci čistě procesních rozhodnutí správního orgánu bude věcí výjimečnou, o kterou se v projednávané věci v žádném případě nejedná.

[9] NSS proto uzavírá, že v řízení nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v jeho judikatuře řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž NSS neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se při svém posouzení neodchýlil od ustálené judikatury, ani se nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Proto NSS kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS či usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Proto jí NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2024

Michal Bobek
předseda senátu